

[Hanne Reintoft.]

senere opgivne planer om et generelt prisstop selvfølgelig har tilskyndet de erhvervsdrivende til straks at sætte deres priser op, så de er i et såkaldt passende forskud, hvis prisstoppet bliver en realitet. Der er næppe anledning til at tro, at aflysningen af dette i god tid annoncerede prisstop skulle tilskynde nogen til at sætte priserne ned igen — det har vi i hvert fald ingen som helst erfaring for. Når jeg tænker på den påståede bekymring, regeringen forleden havde for, at bare omtalen af en pengeombytning skulle sætte spekulationen i vejret, forekommer det, der er sagt og gjort her i de sidste dage, mig nærmest at være et incitament til at sætte priserne op.

Det virkelige resultat af regeringens kriseløvsforanstaltninger bliver altså det sædvanlige velkendte: en ordentlig nedskæring af lønmodtagernes realindkomster, som de får svært ved at klare, og så en måske lidt mindre, men i hvert tilfælde klækkeligt og solid forøgelse af arbejdsgiverindkomsten. Man kan kalde dette makværk økonomisk politik. Man kan også påstå, at det skulle være lønmodtagerne, der er skyld i den sølle tilstand, landets økonomi af de ansvarlige er bragt i. Nu er det bare sådan, at situationen er den stik modsatte, og da regeringen har tekniske hjælpemuligheder dér, hvor den ikke kan ræsonnere selv, skulle det dog være muligt at få øje på det.

Hvis man ser på udviklingen under den højkonjunktur, vi nu med enkelte kortvarige afsvækkelser har haft siden 1957, ser man, at nationalindkomsten i faste priser i denne periode er steget med ca. 59 pct. pr. indbygger, medens den gennemsnitlige realårsindkomst for alle arbejdere under ét kun er steget med 37 pct. Jeg kunne godt lide at vide, hvordan det konservative folkeparti og dets ordfører har tænkt sig socialt at afbalancere dette. Vi har faktisk i dag fået løfte om en social afbalancering, og denne 22 pct.s forskel mellem normalindkomsten og arbejderindkomsten håber jeg så, man går i gang med at afbalancere meget, meget hurtigt.

I det hele taget er det jo det, man kalder et stift stykke, at stå her og snakke om udvidet demokrati, samtidig med at man snakker om, at man vil begrænse og gribe ind i de kommende overenskomster. Jeg

synes nærmest, det var flovt at høre statsministeren stå og snakke om, at vi også skulle frem til demokrati på arbejdspladsen, samtidig med at regeringen ikke engang vil anerkende, at man skulle kunne forhandle overenskomsterne frit om et halvt år. Det er i hvert fald en meget besynderlig opfattelse af begrebet demokrati, men det har denne regering jo også lagt for dagen. Tallene viser os i hvert tilfælde helt klart, at det ikke kan være lønarbejdernes forbrug, der har medført, at landets samlede efterspørgsel i en årrække har oversteget, hvad vores nationalprodukt formåede at dække. Der er vist heller ingen tvivl om, at andre samfundsgrupper må bære ansvaret for den overefterspørgsel, som lønmodtagerne nu skal undgælde for.

Som vi ofte har påvist, hører til dem først og fremmest de grund- og ejendomsspekulanter, der tjener kæmpemæssige milliardbeløb ind som kapitalgevinster, der ved belåning og andre former for omsætning i likvide midler er gået ud i omsætningen som ekstra efterspørgsel ud over dem, der stammer fra den løbende produktion, og dermed ud over hvad vi har råd til. Hertil kommer den tilskyndelse, som man netop via lovgivningen har givet producenter og andre erhvervsdrivende til i stor udstrækning at foretage samfundsekonomisk uproduktive investeringer alene med det formål at skaffe sig tilsvarende skattelettelser over de ekstraordinære afskrivninger, som investeringerne danner grundlag for, og som vi hørte finansministeren så kraftigt rose forleden dag.

Her kunne man sætte ind, og her burde man sætte ind, hvis man mente, at man ville have økonomisk sanering — hvis ikke det, man mente, var, at man bare vil overdrage visse samfundsgrupper endnu større dele af landets indtægter på andres bekostning. Man kan virkelig sige, at regeringen har gjort finansministerens gamle slagord til sit i en lidt omskrevet form: pengene ligger bedst i en ganske bestemt lille gruppe borgeres lommer, og dér skal vi nok sørge for, at de ligger og vokser.

Det er unægtelig en makaber spøg at påstå, at man vil bringe landets økonomi på fode for derefter at pålægge lønmodtagerne byrderne, medens andre samfundsgrupper ikke alene går fri, men ligefrem får ekstra-